

[Stensballe.]

kan blive Medlemmer af et Udvalg, at blive gjort nærmere bekendt med de virkelige Forhold. Jeg vil tilføje, at jeg for mit eget Vedkommende er bekendt med en Del af disse Forhold fra Behandlingen i 21 Mands Udvalget, hvor der er fremsat Oplysninger derom, hvilket ogsaa Ministeren har gjort opmærksom paa i Folketinget.

For det andet Forslags Vedkommende, der indeholder Ekspropriationsbestemmelser og derfor vilde blive sinket, hvis det skulde i Udvalg, skal jeg ikke stille noget Forslag om Udvalgs Nedsættelse. Den Forbedring, der efter vor Mening er sket under Udvalgsbehandlingen i Folketinget med Hensyn til Ekspropriations Foretagelse, er vi glade ved, og de Bemærkninger, der staar i Folketingsudvalgets Betænkning om, at de Borgere, der stiller Boliger og andre Lokaler til Raadighed for evakuerede, eventuelt kan faa Erstatning, er vi ogsaa fuldt indforstaaet med, saaledes at jeg til dette Lovforslag yderligere kun har at bemærke, at vi gerne vil medvirke til dets Gennemførelse uden Udvalgsbehandling.

Lisbet Hindsgaul: Naar de to Lovforslag, om Beskyttelse af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb og om Borgernes Pligt til at stille deres faste Ejendom, Løsøre m. v. til Raadighed for Myndighederne ved Beskyttelse af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb, i Dag forelægges dette høje Ting efter en indgaaende Udvalgsbehandling i Folketinget, kan jeg paa mit Partis Vegne i en dybt alvorlig Time, ogsaa for dette Land, tilsige den højtærede Indenrigsminister vor fulde Tilslutning til Gennemførelsen af disse to Lovforslag.

Jeg skal som Følge heraf ikke gaa nærmere ind paa de enkelte Paragraffers Ordlyd, men kun udtale Haabet om, at den store Myndighed, der ved disse Lovforslag lægges i Ministerens Haand, maa finde de rette Udtryk, og at Beskyttelsesforanstaltningerne maa blive gennemført i saa stort Omfang, som det i disse sidste Timer er gørligt. Mit Parti vilde have ønsket, at dette Arbejde for Civilbefolkningens Beskyttelse, dette Beskyttelsesberedskab, der i disse Dage forceres overalt i Landet, for Aar og Dag siden havde været i Orden. Jeg skal imidlertid ikke komme ind herpaa, men lade alt saadant hvile. I Dag er efter min Mening al Diskussion herom ligegyldig i Forhold til disse Dages store og tunge Begivenheder. Der gælder for os alle kun dette ene: at hjælpe, hvad hjælpes kan, at yde den

størst mulige og bedst mulige Beskyttelse og Sikring for Befolkningen, ikke mindst for de syge og svage, gamle og Børn, der vilde staa hjælpeløse, om Krigens Gru skulde ramme vort Land og denne By i Særdeleshed, stor og tæt befolket, som den er. Derfor er der ogsaa fra mit Partis Side et stort og stærkt Ønske om, at de ansvarlige Myndigheder i en Storby som København maa have frie Hænder til at iværksætte de betryggende Foranstaltninger, der er af yderste Vigtighed, og som Befolkningen med Rette kan gøre Krav paa.

I § 4 i Lovforslaget om Organisation af Beskyttelsen af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb er der givet udvidet Adgang til Kvinders Beredskabstjeneste. Ved de Foranstaltninger, der maatte blive paatænkt i Henhold dertil, vil jeg bede den højtærede Indenrigsminister tage Hensyn til, at der ikke alene her i København, hvor de største Krav maaske vil blive stillet til den enkelte, men ogsaa i al Almindelighed i Byer, hvor Luftværnsforeningen ikke har Afdelinger, maa blive givet danske Kvinder Adgang til at være med i det Beredskabsarbejde, som Tusinder af Kvinder i Angst for Fremtiden har spurgt efter i Aar og Dag. Skulde Ulykken ramme os — hvad vi beder om ikke maa ske — i Form af et Luftangreb, saa vilde der paa mangfoldige Omraader blive haardt Brug for den sanitære Hjælpesgerning, som Kvinder dog har særlige Anlæg for at medvirke ved. Hvor vigtigt og betydende vilde det saa ikke være, om der var sørget for Uddannelse, Anvisning og Tilrettelæggelse af det Arbejde, enhver af os kan yde vort Land, om det blev krævet af os.

Jeg har ikke ved Behandlingen af disse to Lovforslag kunnet undlade at rette denne indtrængende Henvendelse til den højtærede Minister, og jeg haaber ikke, at denne Henvendelse vil være forgæves. Jeg har i disse Dage fra Provinsen faaet mange Breve med Forespørgsel: Hvor skal vi henvende os, og hvor skal vi tage fat — alle her er parat til at hjælpe med i det Arbejde, men hvem skal tilrettelægge Arbejdet for os? Ministeren ser saaledes, at der ikke fra Kvindernes Side er Mangel paa Tjenersind og Offervilje. Jeg beder paa disse Kvinders Vegne Ministeren om at række Haand til det Arbejde, man kun venter paa at faa Lov til at udføre, og jeg beder om, at Myndighederne i de forskellige større og mindre Byer bliver gjort opmærksom paa, at Kvindene er parat til at tage denne Opgave op.

Mit Parti har ikke ønsket, at disse to Lovforslag skulde i Udvalg, men naar